

Jeg tror ogsaa, at man mindst risikerer at vække feilagtige Forventninger ved en saadan Fremgangsmaade. Hvis Regjeringen uden videre opfordres til at indlede Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen om disse Spørgsmaal, vil det bethyde noget Vignende, som om Regjeringen til en vis Grad i alt Fald skal stille sig til Disposition for Kommunalbestyrelsen i denne Sag, medens det derimod, naar Forhandlingens Basis er bestemt begrændset lige fra Først af, er betonet, hvorledes Forholdet er, og Forholdet er jo i Dieblisset saaledes, at man har ment, at kunne starte et Foretagende — saaledes er det jo blevet udtrykt — være med til at sætte det i Gang, uden at man har ment at burde binde sig til en forsæt Gjennemførelse af dette Slags Foretagender. Men dette Synspunkt vilde let blive noget forrykket, naar Regjeringen uden nogetsomhelst Grundlag fra Rigsdagen gaar til en Forhandling med Kommunalbestyrelsen. Af alle Hensyn og allermost af praktiske Hensyn er det derfor, Flertallet har ment, at det er heldigst at føre Sagen igjennem her i Rigsdagen og paa Veien, inden den er endelig afgjort, at indhente den Betænkning, som man fra Kommunalbestyrelsens Side trænger til, og saa føie den ind som et Led i de videre-gaaende Forhandlinger her i Rigsdagen. Der er selvfølgelig ikke Noget i Veien for, hvis det viser sig, at Kommunalbestyrelsen umulig kan gaa ind paa de Betingelser, der er knyttede til dette Tilbud, at Sagen igjen vil kunne vende tilbage til Folkethinget og der komme under fornyet Behandling. Men der er endnu en Side, fra hvilken denne Sag maa ses. Det har været Forslagsstillernes Opgave at se hele denne Sag absolut i et fagligt Lys og med den allerstørste Omhyggelighed at holde ude, hvad der kunde kaste et salt Skjær over Sagen, med andre Ord paa ethvert Trin at holde den saa fjærrt som muligt fra den i Dieblisset staaende politiske Strid. Men nu staar det for mig saaledes, at standses i dette Dieblis denne Sags Behandling her i Folkethinget, saa vil Sagen, enten Forslagsstillerne til Dagsordenen have ment det eller ikke — og jeg gaar ud fra, at de ikke have haft nogen Tendens i den Retning — alligevel blive greben af den politiske Partiidenskab, og ude i Befolkningen og i Pressen, over-

alt hvor Partifølelsen er oppe, vil det blive stillet saaledes frem, at det er en politisk Seir, der er vundet, det er den ene Side af Thinget, som har udleveret sin Opgave til den anden Side af Thinget, medens man ved at lade Sagen gaa roligt gjennem Rigsdagen paa det jaglige Grundlag, der er lagt, vil holde al den Slags politiske Udenomsbetragtninger nede. Naar det altsaa gjælder om at holde fast paa Sagen for Sagens egen Skyld og ikke at blande Momenter ind i den, som kunne forkvæle og ødelægge den, saa tror jeg, man skal tage Sagen saaledes, som den nu er given, og søge at faae det mest Mulige ud deraf, og jeg fastholder dette, netop fordi jeg mener, at det i rent praktisk Henseende er den eneste hensigtsmæssige Vej at gaa. Jeg tror ikke, der kan være Grund til at nære nogen Tvivl om, at man vil kunne komme til Ende i rette Tid med de Forhandlinger, der maa føres med Kommunalbestyrelsen, naar man ikke nu standser Sagen, thi det er ikke nogen Hemmelighed, at Kommunalbestyrelsen allerede i længere Tid i forskjellige af sine Afdelinger med Iver, Energi og Sympathi har drøftet det nu forelagte Forslag, medens jeg selvfølgelig ikke er i Stand til i nogen Retning at sige, om disse Drøftelser ere førte til Ende, eller til hvilket Resultat de have ført. Det er ikke nogen ny eller ukjendt Sag, der kommer til Kommunalbestyrelsen, hvis der nu sker en Henvendelse til den, det er en Sag, som den allerede har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, og jeg tvivler ikke om, at selve dette, at Sagen er for her i Rigsdagen, og at den vil blive afgjort i en forholdsvis nær Fremtid, vil udøve en velgjørende Indflydelse paa den Hurtighed, med hvilken Kommunalbestyrelsen vil se sig i Stand til at afgjøre den. Hvis man blot, idet man standser Sagens videre Gang, opfordrer Regjeringen til at indlede Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen uden en Gang saa meget som at opfordre Regjeringen til eventuelt og helst i den nærmeste Tid at forelægge en Lov om denne Sag, tror jeg, der er Grund til at mene, at Forhandlingerne mulig kunne tage en saadan Udstrækning, at Sagen vil være skudt ud i en Fremtid, som ikke i dette Dieblis er til at forudsige. Jeg vil derfor tillade mig paa Udvalgets Flertals Vegne at tilraade Thinget at fastholde Lovforslaget, saa-